

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520436752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

der netop paa dette Sted befandt sig mellem det store og det lille Skib.

I Sommeren 1804, da B. i Hundedagsferien var hjemme, fik han en Dag isinde, at fare ud paa Sælhundejagt. Han medtog en Skolediscipel, som fra Horsens ogsaa var kommen hjem i Ferien, samt en Bondekarl – der, efter hans egen Forsikkring, „aldrig endnu havde været i eller paa noget Vand saa dybt, at det kunde naae ham til Skrævet.“ – Med disse Consciberede marscherede han nu til sin Charon – Baadfører og Færgemand Ras Munk i Lilmose. Denne var med sin store Baad paa Samsø; og kun den lille, som ene brugtes til Fiskefangst i Magsvej, laae i Tangen ved Strandbredden. I Mangel af Nummer Een, behjælper man sig med Nummer To, og B. *vilde* paa Sælhundejagt – det kunde ikke blive anderledes. Med de to Andres Bistand fik han Baaden – eller snarere Jollen – skuut ud i Vandet, viste dem, hvorledes de skulde bruge Aarerne, og satte sig selv i Agterenden med Roerpinden i Haanden. Men Gud hjælpe os for Sluproere, han havde! „Langsomt kom Gjertrud, gesvindt kom Johan“; men Baaden kom ikke langt; og Sveden trillede ned ad Sælimiternes Ansigter. B. maatte nu tage den ene Aare i højre Haaud, medens Landkrabberne skiftedes til at pladske med den anden. – Omtrent en halv Miil fra Land var man saaledes avanceret, da en svær Tordenbyge trak op bag ved, og naaede dem, førend de kunde naae Tåun-Røn, hvor Sælhundene skulde tracteres med „blaa Ærter“ – som det hedder i Jagtsproget. – Havde der fulgt Orkan med, kunde ingen Redning tænkes; men det var temmelig stille Vejr; og Lynene, der hurtigt fulgte ovenpaa hverandre, foer alle i horisontal Retning, og han bemærkede ikke et eneste, som slog ned. Imidlertid bleve hans Roerkarle saa angeste, at den Ene ikke kunde faae et Ord ud gennem de blege Læber, og den anden gjorde de oprigtigste Løfter: at, dersom han denne Gang beholdt Livet, skulde han aldrig mere, med sin gode Villie, komme længere paa Vand, end han kunde vade til Land. Aaren faldt den ene efter den anden af Hænderne, og B. maatte roe allene for hele Mandskabet. Revlen eller Sandriffet kunde ikke sees formedelst den tykt nedstrømmende Regn og Hagel; men han havde taget sit Bestik saa godt, at han lykkelig landede efter Bestemmelsen. Dyndvaade opholdt man sig her, til Uvejret var trukket over, og da ingen Sælhundede viste sig, roede man tilbage, saa tomhændede som man var kommen. Neppes var man laudet, før en

Selvsbiografi

stærk Vestenvind rejste sig; og havde man tøvet nogle Minutter længer, var man ufejlbartigen kommen til at gjøre Sælhundene Selskab i Dybet.

En, i det mindste for ham selv, mærkværdig Periode i hans Liv, en Rejse, paa hvilken han tvende Gange var nær ved at blive Sælhundenes eller andre Havdyrs Bytte, torde maaskee i anden Henseende mere Læserne. – Da der efter Bombardementet 1807 blev sluttet Vaabensstilstand, indtil vore brittiske Venner kunde faae Holmen og Havnen ryddede, tog B., som saa mange andre, Rejsepas paa det engelske Expeditions-Contoir, og rejste til Corsøer, i den Forventning, at man uden Hindring kunde komme over Store Belt. Det forholdt sig ikke saa: Man sagde os det; endogsaa paa Gjæstgivergaarden hørte vi det samme; og hvorvel man der maatte have stor Ulejlighed af saa mange Fremmede, – vi vare 98 af flere forskjellige Nationer – og man altsaa maatte ønske, jo før jo heller at faae os paa Døren: saa vilde B. dog ikke fæste ret Liid til dette Udsagn. Desaaarsag foreslog han samtlige Rejsende, at lade Passene, som vare forsynede med *Catboats* Navn, fremvise for den højstcommanderende engelske Søofficer i Bæltet. Da dette fandt udeelt Bifald, anmodedes B. om at paatage sig dette Hverv. Dette gjorde han, men havde sin haarde Nød med at faae Fartøj til Rejsen: Ejerne vare villige til at overlade ham hvilket som helst, han ønskede; men af en højere Vedkommende bleve de ham alle formeente, paa en lille Jolle nær, som dertil var meget læk. – B. har været meget egensindig med hvad han fik alvorligt isinde. Han faaer da lyret tre Matroser, der ogsaa laae for Hjemrejse til Halvøen, købte to Tællelys og en Ville Hampværk; og saaledes udrustet, og efterat Jollen var øst lænds, og til Nødtørft digtet, stak man i Søen. De to Matroser roede; den tredie maatte snart igjen til at digte, og B. desuagtet til at øse. Da det nærmeste engelske Linieskib laae saavel en Miil syden for Sprogøe, mistvivlede man om at naae det ovenfor Vandet, og besluttede derfor at anstrænge alle Kræfter, for, om muligt, at bjerge Livet paa den langt nærmere Øe. Det gik an, og her blev foretaget en heel Kalfatring, saa heldig, at Jollen blev nogenledes vandtæt. Samtidigt landede to engelske Barkasser, for at hente Vand. Medens Matroserne vare hermed i Arbejde, nærmede sig en Officer og tvende Midshipmen (Cadetter). B. sagde den første sit Ærinde, og spurgte ham, om han meente, at de Rejsende kunde erholde Licence. „Det veed jeg ikke,“